

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 kwietnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Małgorzata Gierszon

SSN Eugeniusz Wildowicz

w sprawie **M. M.**

skazanego za czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w trybie art. 535 § 5 k.p.k.
na posiedzeniu w dniu 1 kwietnia 2025 r.

kasacji Prokuratora Generalnego wniesionej na korzyść skazanego
od wyroku Sądu Rejonowego w Radomiu
z dnia 3 grudnia 2024 r., sygn. akt II Ka 1820/24,

**1. uchyla zaskarżony wyrok i na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k.
umarza postępowanie wobec M. M.;**

2. kosztami procesu obciąża Skarb Państwa.

Małgorzata Gierszon Zbigniew Puskarski Eugeniusz Wildowicz

UZASADNIENIE

M. M. został oskarżony o to, że w czasie od 29 maja 2024 r. do 8 czerwca 2024 r. w R. w sklepie S. przy ul. [...], działając ze z góry powziętym zamiarem,

wykorzystując tą samą sposobność dokonał zaboru w celu przywłaszczenia artykułów spożywczych i chemicznych, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pobawienia wolności, będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne, czym spowodował straty w kwocie 1136,57 zł na szkodę S. Sp. z o.o. ul. [...], l., a w tym:

- w dniu 29 maja 2024 r. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia trzech sztuk kawy rozpuszczalnej J. 200 g o wartości 31,99 zł za sztukę, powodując straty o łącznej wartości w kwocie 95,97 zł,

- w dniu 4 czerwca 2024 r. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia trzech sztuk kawy rozpuszczalnej J. 200 g o wartości 31,99 zł za sztukę oraz trzech sztuk kawy rozpuszczalnej J. 200 g o wartości 31,99 zł za sztukę, powodując straty o łącznej wartości w kwocie 191,94 zł,

- w dniu 7 czerwca 2024 r. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia dwóch sztuk kawy rozpuszczalnej J. 200 g o wartości 31,99 zł za sztukę, jednej sztuki kawy H. o wartości 17,99 zł, jednej sztuki kawy M. o wartości 26,99 zł oraz produktów chemicznych w postaci trzech sztuk szamponów H. o wartości 25,99 zł za sztukę, kostkę do WC o wartości 19,99 zł, trzech sztuk żeli pod prysznic D. o wartości 19,49 zł za sztukę, dezodorant N. o wartości 14,49 zł, powodując straty o łącznej wartości w kwocie 279,88 zł,

- w dniu 8 czerwca 2024 r. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia jedną sztukę kapsulek P. o wartości 17,99 zł, dwóch sztuk kapsulek A. o wartości 61,99 zł za sztukę, jednej sztuki kapsulek V. o wartości 39,99 zł, czterech sztuk szamponów E. o wartości 18,99 zł za sztukę, jednej sztuki kostki do WC o wartości 19,99 zł, powodując straty o łącznej wartości w kwocie 277,91 zł,

- w dniu 8 czerwca 2024 r. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia jednej sztuki kawy J. o wartości 31,99 zł, dwóch sztuk kawy D. o wartości 32,99 zł za sztukę, jednej sztuki kapsulek P. o wartości 52,99 zł, czterech sztuk szamponów E. o wartości 18,99 zł za sztukę, trzech sztuk pasty do zębów C. o wartości 9,99 zł za sztukę, dwóch sztuk czekolady M. o wartości 16,99 zł za sztukę, powodując straty o łącznej wartości w kwocie 290,87 zł,

tj. o czyn z art.278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 2 k.k. w z w z art. 64 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Radomiu wyrokiem z dnia 3 grudnia 2024 r., sygn. akt II K 1820/24, oskarżonego M. M. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu i wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności. Na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego S. Sp. z o.o. z/s w L. kwoty 1136,57zł. Zwolnił oskarżonego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Orzeczenie niezaskarżone przez żadną ze stron uprawomocniło się w dniu 11 grudnia 2024 r.

Kasację od opisanego wyroku Sądu Rejonowego w Radomiu wniósł Prokurator Generalny, który na podstawie art. 521 § 1 k.p.k. zaskarżył wyrok w całości, na korzyść oskarżonego M. M.. Zarzucił „rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisu prawa procesowego, a mianowicie art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k., poprzez wydanie w dniu 3 grudnia 2024 roku wyroku skazującego M. M. za popełniony w okresie od 29 maja 2024 roku do 8 czerwca 2024 roku czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., polegający na dokonaniu w sklepie S. przy ul. [...] w R., przy wykorzystaniu tej samej sposobności, zaboru w celu przywłaszczenia artykułów spożywczych i chemicznych na szkodę S. Sp. z o.o. ul [...] w L., który to wyrok uprawomocnił się w dniu 11 grudnia 2024 roku, podczas gdy postępowanie co do tego samego oskarżonego o ten sam czyn zostało już zakończone prawomocnym, z dniem 18 października 2024 roku, wyrokiem Sądu Rejonowego w Radomiu wydanym w dniu 10 października 2024 roku, w sprawie o sygn. II K 1503/24, co stanowi bezwzględłą przyczynę odwoławczą określoną w art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k.”.

Podnosząc ten zarzut, Autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania karnego przeciwko M. M. na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście zasadna, co dawało podstawę do uwzględnienia jej w całości w trybie art. 535 § 5 k.p.k., tj. na posiedzeniu bez udziału stron. Załączone do skargi akta spraw M. M. rozpoznanych przez Sąd Rejonowy w Radomiu pod sygnaturami II K 1503/24 i II K 1820/24 pozwalają ustalić, że w obu tych sprawach

przedmiotem osądu było to samo przestępcze zachowanie wymienionego oskarżonego, tj. dokonanie „na raty” w okresie od 29 maja 2024 r. do 8 czerwca 2024 r. w R. w sklepie S. przy ul. [...] kradzieży artykułów spożywczych i przemysłowych (chemicznych) o łącznej wartości 1136,57 zł. Nie jest jasne, dlaczego po sporządzeniu w dniu 18 lipca 2024 r. aktu oskarżenia przeciwko M. M. w sprawie [...], [...], który po zatwierdzeniu przez prokuratora zainicjował w Sądzie Rejonowym w Radomiu postępowanie pod sygn. II K 1503/24, ten sam funkcjonariusz Komisariatu Policji III w R. w dniu 12 września 2024 r. sporządził taki sam w treści akt oskarżenia w sprawie [...], [...], który po zatwierdzeniu przez prokuratora zainicjował w Sądzie Rejonowym w Radomiu postępowanie pod sygn. II K 1820/24. Nasuwa się też spostrzeżenie, że na szczeblu policyjnym, prokuratorskim i sądowym najwidoczniej brak jest procedury (względnie ona nie zadziałała) pozwalającej na dostrzeżenie tego rodzaju nieprawidłowości. Jest natomiast faktem, że w sprawie II K 1503/24 Sąd Rejonowy w Radomiu skazał M. M. wyrokiem wydanym 10 października 2024 r., prawomocnym z dniem 18 października 2024 r. (k. 64 akt sprawy), natomiast sprawie II K 1820/24 wymieniony Sąd z naruszeniem art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. za ten sam czyn skazał M. M. wyrokiem wydanym 3 grudnia 2024 r., prawomocnym z dniem 11 grudnia 2024 r. (k. 73 akt sprawy). Naruszenie prawa niewątpliwie było rażące i miało istotny wpływ na treść orzeczenia, zaś w celu usunięcia skutków zaistniałego uchybienia należało postąpić zgodnie z wnioskiem kasacji, tj. uchylić zaskarżony wyrok i umorzyć zakończone tym wyrokiem postępowanie karne prowadzone przeciwko M. M. .

Konsekwencją tego rozstrzygnięcia jest obciążenie Skarbu Państwa kosztami procesu, zgodnie z art. 632 pkt 2 k.p.k.

[J.J.]

[r.g.]

Małgorzata Gierszon Zbigniew Puszkarski Eugeniusz Wildowicz